

НАЦИОНАЛЕН АКАДЕМИЧЕН ТЕАТЪР "ИВАН ВАЗОВ"

ЗАСЕДАНИЕ НА ХУДОЖЕСТВЕНИЯ СЪВЕТ

София, 26 май 1978 година

С Ъ Д Ъ Р Ж А Н И Е

ДНЕВЕН РЕД	3 стр.
ПРИСЪСТВУВАЩИ	4
ОТКРИВАНЕ	
предс. Сава Хашъмов	4
ИЗКАЗВАНИЯ	
Маргарита Дупаринова	5
Антония Каракостова	6
Виолета Бахчеванова	11
Крикор Азарян	12
Виолета Гиндева	14
Николина Лекова	16
Кирил Неделчев	17
Енчо Халачев	18
Виолета Бахчеванова	18
ЗАКЛЮЧИТЕЛНО ИЗКАЗВАНЕ	
предс. Сава Хашъмов	19
РЕШЕНИЕ	19
ЗАКРИВАНЕ	
предс. Сава Хашъмов	20

ЗАСЕДАНИЕ НА ХУДОЖЕСТВЕНИЯ СЪВЕТ

Стенографски протокол

София, 26 май 1979 година

/Открит в 21,05 часа/

- 0 -

Д Н Е В Е Н Р Е Д

Обсъждане на вторите изпълнители в постановката на "Дипломати"

- 0 -

ПРИСЪСТВУВАТ:

з.а. Сава Хашъмов - председателстващ

Рачко Ябанджиев

Крикор Азарян

Маргарита Дупаринова

Николай Николаев

Георги Черкелов

Виолета Гиндева

Кирил Неделчев

Антония Каракостова

Николина Лекова

Енчо Халачев

Виолета Бахчеванова

- 0 -

О Т К Р И В А Н Е

ПРЕДС. САВА ХАШЪМОВ: Откривам заседанието на художествения съвет.

Упълномощен съм от директора да водя първото заседание на новоизбрания художествен съвет, който ще има една единствена точка - обсъждане на вторите изпълнители в постановката на "Дипломати".

Преди всичко пак от името на директора позволете ми да поздравя двамата членове на съвета с високите отличия, които получиха от нашата партия и правителството. /з.а. Николай Николаев и н.а. Виолета Бахчеванова/

Предлагам кратко и делово, тъй като на изпълнителите

това не им е първото представление, ние имаме също репетиция, играят вече втори или трети път, да изкажем мнението си за тяхната работа.

Имате думата.

Др. Дупаринова.

ИЗКАЗВАНИЯ

МАРГАРИТА ДУПАРИНОВА: Много, много се радвам, че така хубаво са представени колегите и специално младите колеги - и Константин, и Емил. Това беше едно голямо удоволствие за мене да видя една самостоятелна хубава интерпретация на ролите. Също изпълнението на др. Стойчев много ме затрогна още веднъж. Камелия Недкова също.

Радвам се, че всеки един от изпълнителите има самостоятелна проява и много достойна защита на такава сериозна задача, каквато е представлението на "Дипломати". Това е едно доказателство, че колективът на нашия театър работи сериозно, доказателство, че винаги трябва да има ^ссвен първия състав и други изпълнители, които в никакво отношение не отстъпват на първите, основните изпълнители.

Забравих да спомена и др. Антон Радичев.

ОБАЖДАТ СЕ: Черкелов...

МАРГАРИТА ДУПАРИНОВА: О, аз съм го виждала вече, разбира се. Той и по-рано е играл. И Стефан Димитров разбира се. Това са сериозни хора.

Изобщо смятам, че съставът на нашия театър винаги достойно се справя със задачите си. И специално в този случай с тази много сериозна задача.

На добър час, колеги!

ПРЕДС. САВА ХАШЪМОВ: Други? Др. Антония Каракостова.

АНТОНИЯ КАРАКОСТОВА: Вторият състав на "Дипломати" в много отношения е художествено равностоен на първия - нещо, за което не може да не бъде поздравен и режисьорът.

С малки изключения репетиционният процес спазваше паралелната работа с двата състава и това не може да не даде своите резултати.

Отлагането на премиерата на част от вторите изпълнители след гастролата на театъра в Москва се отрази все пак на самочувствието особено на най-младите ни актьори в театъра.

Фактът, че художественият съвет на театъра едва днес приема изпълнителите на втория състав придава едва ли не формален характер на нашето заседание и все пак е добре, макар и вече излезли пред публика, да се огледат постиженията на младите изпълнители най-вече. Още повече че за трима от тях този сезон е дебютен и забележките, които би направил днес художественият съвет, могат да бъдат от полза за младите ни актьори.

Присъствието на Георги Черкелов в спектакъла на една роля с Иван Кондов, още повече, когато тази роля е на генерал Игнатиев, вече е и художествено-творческо, и етическо завоевание на нашата труппа. Можем да бъдем щастливи, че не само пред българската, но и пред съветската публика, показвайки тези двама големи творци на театъра, ние доказваме какви огромни възможности има труппата на нашия колектив.

Черкелов репетира Игнатиев доста разпокъсано като време с голяма мобилизация на силите в дните преди премиерата, но завоюва един безспорен художествен резултат, който респектира както нашите специалисти, така и съветската критика.

Неговият Игнатиев като решение е по-аналитичен, по-интелектуален, ако мога така да се изразя, от емоционалния и човешки образ, който създава Кондов. Игнатиев на Черкелов е по-скоро военен стратег, генералът на дипломатическа служба който не храни илюзии, че освобождението на България може да се извоюва по мирен път, на заседателната зала на конференцията. Затова споровете му с Церетелев нямат онзи принципен характер на сблъсък на две различни тези. Игнатиев при Черкелов по-скоро се старее да обуздае младежката нетърпеливост и дори неопитност на младия Церетелев, даже го иронизира, а когато не може да бъде разбран, прибягва към военните заповеди, за да бъде изслушан.

Интересна е като решение на образа тази умора, която се натрупва в хода на уморителните заседания и която подсказва един напрегнат мисловен процес не само на сцената, но и красноречиво говори за онази нагласа, с която героят е влязъл в сценичното действие от "заджулисието".

Неритмичният репетиционен процес все още дава някои дребни последствия. На миналото представление, след като не беше играл почти месец и половина ролята, Черкелов имаше места с приблизително възпроизвеждане на текста, които пречеха преди всичко на самия него и надали са се почувствували от публиката.

Ако го казвам това, то е за да може по някакъв начин да урегулируме редуването на съставите в театъра, за да не се усложнява така работата и творческия процес на актьора. Все пак едно прекъсване от месец и половина на един съвсем още неукрепнал спектакъл е твърде голям срок.

Стефан Димитров в ролята на сър Хенри Елиът с помощта на режисьора намери едно свое също интересно и убедително решение на образа. Той не е така ярък и артистичен, както сценич-

ната реализация на Асен Миланов в Елиът, но е не по-малко убедителен в тази роля. Стефан Димитров създава един страстно увлечен в защита на определена кауза дипломат, безкрайно точен в сценичните си прояви, което спомага определено за точния и стегнат ритъм на целия спектакъл. Героят на Стефан Димитров е по-ретрограден като човешка личност, но и по-всестранно защитаващ собствената си убеденост в конфликта със Солсбъри.

Особено силно и художествено е присъствието му, когато драматически наточарва своя Елиът с яростната защита на една изживяла времето си дипломатическа кауза, защото не може, не е в състояние да проумее по-тънката, по-далновидната, по-мъдрата политика на личност като Солсбъри. Художествената убедителност, творческата дисциплина и точност в изпълнението на Стефан Димитров гарантират и държат в определени рамки целия спектакъл.

Емил Джамджиев в ролята на Мурад V намери също свое убедително и интересно присъствие в спектакъла. Педагогическата работа на режисьора с него му позволи да намери онова решение на образа, което да лежи на неговите физически и психически данни.

Творческото съревнование с титуляра Николай Николаев помогна изключително много на младия актьор, който потърси свои приспособления, отговарящи на неговия актьорски темперамент. Докато Николай Николаев е по-експресивен и емоционален в поднасянето на образа, Емил Джамджиев търси да предаде философската тема в поднасянето на образа в едни по-сдържани линии. Драматическата съдба на героя си той не толкова я изстрадва, а показва тъжното обезверяване, примиреното ежедневие и дори циничната мъдрост на отказа от идеалите. Така драматическото в съдбата на героя му чрез примирените всекидневни интонации звучи на места

даже още по-страшно.

Докато при Николай Николаев този процес предстои на неговия Мурад въздеше, неговият Мурад все още е способен на жива реакция, все още има надежда за възкресение, при Джамджиев Мурад е лишен от това - той се е примирил с цинизма на ситуацията открива даже своя мъдрост и достойнство, които му дават правото да проповядва жизненото си верую - по-страшно от това на палача му Мидхат.

В решението на Мурад V откриваме своеобразния талант на младия актьор, който тепърва предстои да натрупа творчески опит и професионализъм, за да може всяка вечер и на всеки спектакъл да задържа постигнатото художествено равнище.

Константин Цанев в ролята на Церетелев печели много с външните си данни, със сценичния чар, който притежава. Той приближава героя си до манталитета на младото поколение с неговата експулсивност, с дързостта на поведението и със своеобразното достойнство, което младите хора носят дори когато не са прави.

В работата си над тази роля особено му помага творческият контакт и начинът на партниране, изработен с Черкелов още в "Бяг".

За младия актьор все още остават на места неовладени редица оценки на точно сценично възприятие. Има все още нещо приблизително, изобразяващо поведение и отреагиране при изпълнението му на Церетелев, което той съумява да компенсира в моментите на активното си словесно действие.

Камелия Недкова в един от най-сложните образи на пиесата - на Момичето - присъствува с искреност и органика. Младата актриса показва и тук, както и във "Фарятиеv", едно от най-големите си качества - силна възбудимост на психиката си.

Струва ми се, че в педагогическата работа на режисьора, която трябва да продължи с тази млада актриса, трябва да се потърси онова опоеетизиране, което намери Жоржета Чакърова, може би в един малко по-друг план. Младата актриса може да бъде поздравена за по-българското звучене на образа в нейното изпълнение. Особено днеска съм доволна от двете сцени, които тя направи в стаята с вълхвите и втората ѝ сцена с "войната обявена". Просто личи едно израстване на ролята.

Антон Радичев в една от репетициите преди премиерата на "Дипломати", още преди пътуването ни в Москва, намери изключително колоритни и свежи приспособления, репетира с голяма искреност и своеобразна изобретателност. Но на този актьор трябва да се обърне специално внимание - той трудно задържа постигнатото. Често е вътрешно разпилян и на някои спектакли дори пропуска текст.

Би ми се искало много да помислим режисьора тази вечер да ограничи неговите прояви в стаята с вълхвите, защото там има по-важни неща в тази сцена на Церетелев като текст, които просто се загубват в желанието за една по-голяма актьорска импровизация при Антон Радичев.

Накрая искам да се спра на изпълнението на Васил Стойчев в ролята на отец Кирил, което обаче съвсем не искам да кажа, че е на последно място. Той влезе със съвсем малко репетиции в спектакъла, с допълнително, извън разпределението, възлагане на ролята.

Лично аз считам, че това е една от най-добрите му роли, макар и епизодична. Не искам да ~~изпълнението~~ ^{сравнявам} изпълнението му с това на Гец, но искам специално да подчертая, че в тази роля Васил Стойчев изненадва с външната и вътрешната си овладяност,

с простотата и значимостта на поведението си, с обобщението, което създава.

Това е, което искам да кажа за втория състав, който действително гарантира нашия спектакъл с един по-продължителен творчески живот.

ПРЕДС. САВА ХАШЪМОВ: Друг? Др. Виолета Бахчеванова.

ВИОЛЕТА БАХЧЕВАНОВА: Всичко това, което току що чухме за образите, е толкова изчерпателно, че аз не бих могла да направя този вид анализ.

Аз искам само да кажа, че бях много развълнувана през цялото време, с едно радостно чувство, че в нашия състав, говоря именно за младите, навлиза едно сериозно попълнение, което дава гаранция за много добро бъдещо развитие. Имам пред вид младите ни изпълнители в ролите. И това чувство не ме напусна през цялото време. Просто искам да изразя своята радост в това наблюдение, че вече се мисли за нашия състав, сериозно се мисли за неговото подновяване.

Още едно доказателство, че винаги два състава в Националния театър могат да работят успоредно и да имат своето самостоятелно звучене и че в това няма нищо страшно, а напротив, бих казала даже има един такъв хубав момент на най-доброто състезание, на най-хубавото да извадиш от себе си. Струва ми се че на това мое чувство тази вечер беше подчинено впечатлението ми от играта на нашия втори състав. Просто искам да ги поздравя. Аз много харесвам тази наша постановка, Вмного отношения, но тъй като говорим главно за вторите изпълнители, много сериозно съм зарадвана от успехите им.

Действително бих казала "на добър час", както и др. Дупаринова.

ПРЕДС. САВА ХАШЪМОВ: Друг. Др. Азарян.

КРИКОР АЗАРЯН: Аз също се двуумях дали да взема думата просто от неудобство, тъй като бях задължен да присъствам на откриването на полската декада и дойдох късно, в края на първата част и гледах изцяло само втората част. Още повече, че Антония Каракостова направи много подробен анализ, който в много отношения като оценка съвпада и с моето мнение.

Но все пак ще си позволя да кажа съвсем лаконично по няколко думи за изпълнителите.

И моето общо впечатление е, че това е като спектакъл като представление напълно равностойно и което е най-хубавото, това е, че подходът е бил творчески в смисъл, че са потърсени в рамките на общо решение на представлението други аспекти, които са съответстващи на самите изпълнители и които за щастие не конфликтуват с общото решение, както вече казах, а обогатяват общата мисъл.

Това, което се каза за Георги Черкелов, струва ми се, че е абсолютно вярно. Неговият Граф Игнатиев е по-малко човешки развълнуван, а по-скоро е стратегически заангажиран в конфликта, което също има своите основания, тъй като това е един военен, който просто по стечение на обстоятелствата започва да се занимава с дипломация. И като се има пред вид, че това е не за първи път и не отсега, в смисъл, че неговият образ е богат по отношение на биографията по линия на логиката на образа.

За Костадин Цанев, като имам пред вид художествения съвет, аз оттогава не съм гледал, ми се струва, че емоционално по-вярно и по-богато присъствува в представлението, но се боя, че на някои места е малко еднозначен в смисъл най-вече имам

пред вид втората част в диалога с Мурад. Присъствието му в диалога, участието му, е лишено от борбата, която той трябва да води за връщането на Мурад на политическата сцена, а консумирането на обрата така да се каже в поведението на Мурад при него стои до известна степен еднозначно, сякаш той само носи обидата на разочарованието, че този човек не е устоял, без да носи и всички онези богати инвенции на разбиране на станалото, и в последна сметка закономерността в еволюцията на Мурад.

Емил Джамджиев. Ето това е едно интересно, друго решение, което у Кольо Николаев имах чувството, че присъствува повече епохата, повече така да се каже азиатската тъмна страна, в неговото присъствие рефлексират очите, които го следят, ушите, които го слушат, които го подслушват, в смисъл страхът е един от основните действащи двигатели, а тука при Джамджиев има нещо друго изведено - историческата оправданост, така да кажа, за еволюцията на този образ. Все пак той, колкото и да е поет, този поет е израсъл именно в тази дворцова среда и така да се каже неговият Мурад е подготвен като че ли психически или пък е възпитан все пак в една среда, която за него не е чужда, като че ли е бил някак си адаптиран. В този смисъл неговият Мурад е една по-късна проекция, както и Каракостова каза, от това, което е направил Николай.

За съжаление за Радичев много малко мога да кажа, защото втората част неговите проявления са по-малки.

За Васил Стойчев това, което се каза, аз абсолютно го приемам и се солидаризирам с него. В тази сцена и с Камелия едно по-заземено решение лично мен по ми импонираше.

За Камелия аз вече имах възможност след представлението говорих с Каракостова и с Халачев, да кажа, че на мене ми

импонира нейното проявление. При Жоржета някакси седяха повече абстрактно-поетични някои инвенции било в пластиката, било в психологическия рисунък, в интонацията, в поднасянето на текста, имаше повече една болезненост, един болезнен отенък от събитията, на които тя е била свидетелка.

При Камелия тази тема по-малко присъствува, но в замяна на това имаме едно компенсиране с по-заземено и по-просто поведение, по-конкретно произтичащо от днешното събитие, от днешното действие.

За Стефан Димитров това, което каза Каракостова, мисля, че най-точно формулира нещата. Неговото присъствие е с по-голям комприметиране, дисекцията му е по-безпощадна, той прави по-безпощадна дисекция на образа и мисля, че от това нещата се изострят конфликтът му с Любо Кабакчиев се изостря.

Вярно е, че липсва известен цинизъм, който при Асен Миланов се провежда много артистично.

Аз не знам дали не съм изпуснал някого, но общо взето това исках да кажа.

ПРЕДС. САВА ХАШЪМОВ: Виолета Гиндева.

ВИОЛЕТА ГИНДЕВА: Макар че Коко и Тони много изчерпателно говориха върху днешния спектакъл, аз искам да кажа няколко думи най-напред за да изразя радостта си, че сме се събрали по този повод тука около тази маса, макар и в намален състав - нещо, което трябваше да направим преди два месеца.

Използвам също случая да споделя радостта си от това, което видях тази вечер, и то главно в следния аспект - аз видях един втори състав много цялостен и в същото време във всички изпълнители едно съвършено самостоятелно и различно решение от това, което видяхме в първия състав. Това е един факт, който аз

като творец и като зрител ценя безкрайно много във всеки спектакъл, в който го видя. Защото само тогава има смисъл да се правят два състава, когато има две решения на една и съща роля равностойни и интересни.

Този факт е много радостно, че не нарушава ритъма, строгостта, динамиката на спектакъла такъв, какъвто го е видял режисьорът Енчо Халачев, такъв какъвто ние го видяхме и изпълнение то на първия състав.

Радостно е наистина обстоятелството, че изпълненията са равностойни. Няма да ги изброявам по отделно, тъй като Кочо Пиперков го изчерпателно и много точно говори за всеки един от изпълнителите.

Искам само да отбележа нещо, което струва ми се, че беше пропуснато да се каже - че този втори състав работи с по-малко репетиции от първия състав. Не само Черкелов, не само Стефчо Димитров, не само екстрения случай на Васко, но и на младите колеги. Просто искам да споделя с вас нещо.

Струва ми се, че примерно за мен, почвам от себе си, за да не се получи лошо, не е проблем да изляза с 20 репетиции в една роля. Е може би има действително роли, които изискват повече репетиции, но в една роля в българска пиеса да речем не е проблем за много от нас тук, бих казала всички присъстващи актьори, не е проблем за 20 репетиции. Но за едни начинаещи артисти е проблем.

НИКОЛИНА ЛЕКОВА: Че те имали ли са 20 репетиции?

ВИОЛЕТА ГИНДЕВА: Не зная, аз говоря по принцип, примерно.

Мисълта ми е, че може би трябва в бъдеще за хората, които ще идват и първа в нашия театър, новите хора, които ще

дойдат може би пак от ВИТИЗ и т.н., да се обръща малко повече внимание. Съжалявам, че само Енчо Халачев е тука от режисьорите.

ОБАЖДАТ СЕ: И Азарян е тука.

ВИОЛЕТА ГИНДЕВА: Да, и Коко. Просто да се обръща повече внимание на младите. Коко сега не е правил постановка в нашия театър и затова нямаме примери за това как той работи с актьорите с двата състава и т.н. Но имаме примери как работи др. Филипов, др. Мирски и др. Халачев. Искам да кажа, че просто трябва да се обръща повече внимание, може би след обед, да се комбинира, за да не се оставят тези млади хора да излизат неподготвени и да се разчита само на тяхната психическа устойчивост в някой моменти.

Това исках да кажа.

Искам да поздравя и режисьора, и целия втори състав за това, което видяхме тази вечер.

ПРЕДС. САВА ХАШЪМОВ: Николина Лекова.

НИКОЛИНА ЛЕКОВА: Няма да повтарям колегите си. Наистина доста късно се събира този съвет и може би в съзнанието на всички ни е доста формален. Но независимо от това имаше обективни причини за това. Няма да обсъждаме сега причините и защо така стана.

Аз искам да изразя задоволството си от това, че наистина тази вечер гледаме един пълноценен втори състав с положителните страни, и със забележките, които направиха колегите, които аз приемам.

Основното, което искам да споделя, тъй като аз поне досега непрекъснато съм поставяла този въпрос за двата състава, е този. Ето че гледайки тази вечер втори състав, се убеждавам, а предполагам, че и вие се убедихте, че действително един театър

който се уважава, който уважава своята работа, трябва да има втори изпълнители и точно по този начин да се пристъпва към вторите изпълнители.

Даже и когато режисьорите имат колебание дали даден актьор е подходящ за дадена роля или не. Ето че тази вечер видяхме, че има случаи, в които режисьорът се е съмнявал дали колегите са могли да защитят ролята, а те я защитават.

Следователно това не е само въпрос на намиране на работата на хората, а на една политика на театъра, на едно уважение на работата на хората, които работят в този театър, на творците в този театър.

Използвам днешното заседание, за да предизвикам колегите си да помислят, а и да помогнат, да съдействуват пред ръководството този сезон да се направи едно обсъждане на продукцията ни през сезона, който измина. И за това да бъде главният съветник художествената мисъл, художественият съвет.

КИРИЛ НЕДЕЛЧЕВ: И на мене ми се ще да изтъкна голямата заслуга на режисьора, който изпълнява политиката на театъра и направи два състава. Ние виждаме, че той включва двама опитни актьори в този състав - народният артист Черкелов и Стефчо Димитров - и една младежка група, към която той се отнася така, че добре ги организира и добре прави едно сценично тяло. И виждаме как от една палитра с различен нюанс той успява да изгради една друга картина, която също е хубава, също е красива, също е с много голям резултат.

Просто искам да го поздравя за това, че той успя да направи за кратко време един втори състав, който освен дето изпълнява политиката на театъра, но и увлича едно младо ядро, което приема майсторството на големите актьори.

ПРЕДС. САВА ХАШЪМОВ: Др. Халачев.

ЕНЧО ХАЛАЧЕВ: Аз също искам да кажа само две думи.

Изцяло подкрепям анализа, който направи Антония и за-
това няма също да се спирам по отделно.

Искам само да подчертая една мисъл - че всички от вто-
рия състав присъствуват със своя самостоятелна творческа инто-
нация в представлението. Това искам дебело да го подчертая. Тов
важи абсолютно за всички изпълнители от втория състав.

Мисля, че истинският резултат, истинската стойност от
техните усилия ще бъде някъде след десетина представления. Все
пак те играят първите две-три представления.

Даже един такъв млад актьор, малко по-опитен, какъвто
е Юри, вие знаете, че на художествения съвет имаше колебание
върху неговото цялостно изпълнение, след десетия спектакъл зна-
чително много израсна. Значително! Това ми дава основание да
смятам, че и тези млади хора също, които се срещат сега за първи
път с публиката, след едно обиграване в десет представления,
отново ще имат така добри резултати.

ВИОЛЕТА БАХЧЕВАНОВ: Извинявам се, нещо пропуснах. Ще ми
позволите да се върна към една тема, която ми се струва, че е
към големите изисквания на нашите спектакли и доказателство за
едни големи спектакли. Струва ми се, че вече се изисква едно
голямо внимание от нас към речта. Струва ми се, че трябва да се
върнем към дейността на Лилиев, Антония, да си има дежурни с
тефтер в ръчичка, защото бяхме с Николина Лекова на първия бал-
кон на първия ред и много от нещата се губеха. Думи изчезват,
мисли изчезват, с гръб като се говори.

Това е все пак в областта на по-малкото от изискванията
към културата на речта, колкото даже към техническия момент, че

трябва да се чува, защото се изгубва от една дума цялата сцена. Не знаеш за какво става дума въобще, не знаеш за какво се говори въобще.

Аз искам да кажа, че това не се отнася само за този спектакъл, който звучи действително брилянтно в много отношения, но ми се ще да няма пропуски в областта на словото. Нека някак си да заложим като начало за нашите спектакли сериозна проверка още преди да се пусне спектакълът - с тефтер в ръка да се види къде се губи, какво не се чува, защо се пропуска, какво се казва. Това да се пише още преди да излезе един спектакъл. Защото когато вече дойде публиката, нещата се губят.

Тази вечер също се получиха падове на места и те веднага ни разтревожиха, защото не се чуваше и не се знаеше за какво става дума. Понеже много хора са го гледали от тука, си знаят какво следва, но публиката за пръв път гледа. Сега няма да решаваме този проблем, но ми се струва, че сме задължени вече да ни стои това нещо като номер едно преди излизането на спектакъла пред публика - въпросът за речта.

ЗАКЛЮЧИТЕЛНО ИЗКАЗВАНЕ

ПРЕДС. САВА ХАШЪМЪВ⁰: Другари, приключваме.

Аз също се присъединявам към оценката, която беше дадена на актьорите- втори изпълнители, изцяло я приемам даже и с конкретните забележки.

Предлагам художественият съвет да вземе следното

РЕШЕНИЕ:

След задълбочено обсъждане приема вторите изпълнители

в спектакъла "Дипломати", постановка на Енчо Халачев, със забележките, които бяха направени, ако режисьорът сметне за необходимо да ги проведе в разговори и по начин който той сметне за удобен, със самите изпълнители.

С това завършихме.

Благодаря.

/Заседанието бе закрито в 22,15 часа/

ПРЕДСЕДАТЕЛСТВУВАЩ:

/С. Хашъмов/

СТЕНОГРАФ:

/Л. Лазов/